

3) Såfremt spørgsmålet besvares benægtende, og/eller også i lyset af retssikkerhedsprincippet, spørges:

Må den afgiftspligtige person, som pligten til at betale momsen og de respektive forpligtelser påhviler, nedlægge påstand om at overvælte et krav på fysiske personer, hvis egenskab af afgiftspligtig person ikke er fastlagt, og som er parter i en aftale om sammenslutning uden status som juridisk person [indgået] med den afgiftspligtige person, der er pligtig at betale den afgift af transaktioner i senere led, som denne burde have opkrævet, når henses til, at sammenslutningsaftalen ikke er blevet registreret ved skatte- og afgiftsmyndighederne før indledningen af virksomheden, med henblik på at opnå andelen [af afgiften] svarende til fordelingen af den fortjeneste, som disse personer har ret til i kraft af sammenslutningsaftalen, med hensyn til den afgiftspligtige persons pligt til at betale momsen og de respektive forpligtelser?

(¹) Rådets direktiv 2006/112/EF af 28.11.2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT 2006, L 347, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Pfälzischen Oberlandesgericht (Tyskland) den 24. august 2021 — MS mod Saatgut Treuhandverwaltungs GmbH

(Sag C-522/21)

(2021/C 513/25)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Pfälzischen Oberlandesgericht

Parter i hovedsagen

Sagsøgt og appellant: MS

Sagsøger og appellindstævnt: Saatgut Treuhandverwaltungs GmbH

Præjudicielt spørgsmål

Er artikel 18, stk. 2, i Kommissionens forordning (EF) nr. 1768/95 (¹) af 24. juli 1995 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende landbrugsundtagelsen i artikel 14, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 2100/94 om EF-sortsbeskyttelse, såfremt der på de i denne bestemmelse nævnte betingelser kan forlanges en erstatning på mindst det firedobbelte af licensafgiften, forenelig med Rådets forordning (EF) nr. 2100/94 (²) af 27. juli 1994 om EF-sortsbeskyttelse (»grundforordningen«), navnlig med artikel 94, stk. 2, første punktum?

(¹) EFT 1995, L 173, s. 14.

(²) EFT 1994, L 227, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Curtea de Apel București (Rumænien) den 24. august 2021 — I.G. mod Agenția Județeană de Ocupare a Forței de Muncă Ilfov

(Sag C-524/21)

(2021/C 513/26)

Processprog: romansk

Den forelæggende ret

Curtea de Apel București

Parter i hovedsagen

Appellant: I.G.

Indstævnt: Agenția Județeană de Ocupare a Forței de Muncă Ilfov

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er bestemmelserne i artikel 1, stk. 1, og artikel 2, stk. 1, i direktiv 2008/94 ⁽¹⁾ med hensyn til det selvstændige begreb »insolvent« til hinder for en national lovgivning til gennemførelse af direktivet artikel 15, stk. 1 og 2, i Legea nr. 200/2006 privind constituirea și utilizarea Fondului de garantare pentru plata creanțelor salariale (lov nr. 200/2006 om oprettelse og anvendelse af garantifonden for betaling af løntilgodehavender), sammenholdt med artikel 7 i Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 200/2006 (gennemførelsesbestemmelserne til lov nr. 200/2006) — som fortolket af Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (kassationsdomstol — afdelingen med kompetence til besvarelse af retlige spørgsmål) ved afgørelse nr. 16/2018, hvorefter den periode på 3 måneder, for hvilken garantifonden kan dække og udbetale den insolvente arbejdsgivers skyldige løntilgodehavender, udelukkende vedrører datoen for indledningen af insolvensbehandlingen?
- 2) Er bestemmelserne i artikel 3 [andet afsnit] og artikel 4, stk. 2, i direktiv 2008/94 til hinder for artikel 15, stk. 1 og 2, i lov nr. 200/2006 om oprettelse og anvendelse af garantifonden for betaling af løntilgodehavender som fortolket af Curtea de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ved afgørelse nr. 16/2018, hvorefter den maksimale periode på tre måneder for hvilken garantifonden kan dække den insolvente arbejdsgivers skyldige løntilgodehavender, ligger i referenceintervallet mellem de 3 måneder umiddelbart forud for indledningen af insolvensbehandlingen og de 3 måneder umiddelbart efter indledningen af insolvensbehandlingen?
- 3) Er en national administrativ praksis, hvorved der på grundlag af en afgørelse truffet af Curtea de Conturi (revisionsret) og i mangel af en specifik national lovgivning, der forpligter arbejdstageren til tilbagebetaling, iværksættes tilbagesøgning hos arbejdstageren af beløb, der angiveligt er betalt for perioder, der ikke er omfattet af lovgivningen, eller som er blevet gjort gældende efter udløbet af den lovbestemte forældelsesfrist, i overensstemmelse med det sociale formål med direktiv 2008/94 og med bestemmelserne i direktivets artikel 12, litra a)?
- 4) Ved fortolkningen af begrebet »misbrug« i artikel 12, litra a), i direktiv 2008/94 udgør det forhold, at der med det erklærede formål at overholde den almindelige forældelsesfrist hos arbejdstageren iværksættes tilbagesøgning af de lønrettigheder, som fonden har betalt gennem kurator, da en tilstrækkelig objektiv begrundelse?
- 5) Er det foreneligt med direktivets bestemmelser og formål at fortolke og anvende en national forvaltningspraksis, hvorefter løntilgodehavender, som kræves tilbagebetalt af arbejdstagerne, sidestilles med et skattetilgodehavende, der tilskrives renter og morarenter?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/94/EF af 22.10.2008 om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens (EUT 2008, L 283, s. 36).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Curtea de Apel București (Rumænien) den 24. august 2021 — Agenția Municipală pentru Ocuparea Forței de Muncă București mod I.M.

(Sag C-525/21)

(2021/C 513/27)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Curtea de Apel București

Parter i hovedsagen

Appellant: Agenția Municipală pentru Ocuparea Forței de Muncă București

Appelindstævnt: I.M.